

Pep Ventura vist per un joveníssim Salvador Dalí

CATALANITZACIÓ

L'«avi» Pep, indicava també Puig Pujades en el mateix article, mai no usà el seu primer cognom real. Sempre el procurà amagar, catalanitzant-lo almenys tres cops. Així, en casar-se el 16 d'abril del 1837 amb Maria Llandric, se'l canvià pel de Bentura (Bentura, sí, amb be alta, perquè els catalans, llavors, ben al contrari de com obraven els castellans, solien reemplaçar la be baixa per la be alta). Més endavant, quan exercí com a professor de música a l'Institut de Figueres, pel de Bonaventura. I el 17 de novembre del 1864, en «Pep de la tenora», en enviduar i contraure matrimoni en segones núpcies amb Margarida

Ripoll, convertí, de forma ja definitiva, el seu primer cognom en Ventura.

«Sortosament, per a nosaltres, empordanesos, que hem sentit percutir en la nostra ànima amb el calfred de les grans emocions el refilar de la música d'aquest personatge tan insigne, música pastada amb la nostra terra i el nostre cel, pura com la neu del Canigó i apassionada com el Mediterrani proper, per a nosaltres, repeteixo, aquest personatge tan insigne sempre serà en Pep, a seques (familiarment, amb tot carinyo i amb tot respecte), l'home que salvà de la mort aquesta dansa de reis, que és la sardana», cloïa Josep Puig i Pujades el seu article, ja que abrigava el temor que la divulgació de la notícia que Pep Ventura s'anomenava, en realitat, Josep Maria Vuenaventura (o Josep Maria Buenaventura, si volem escriure aquest cognom de manera correcta en la llengua de Cervantes) no cauria gens bé entre els catalans i, sobretot, entre els amants de la sardana, com, en efecte, així succeí. Però hom procurà ràpidament ocultar allò que havia descobert Puig Pujades, tot restant ben aviat oblidat aquell disgust o aquella decepció...